

mortalium omnium. Sic adeo ut parentes Patriæ publice jam vocemur, et omnino simus: magnum sane adjumentum ad christianam fidem.

De futuro Dominus providebit, sufficit enim diei malitia sua. Sed tamen duæ res sunt, unde multum timemus huic missione, ne ruinam trahat. Alterum, ab hostibus Iroquois; alterum a defectu annonæ: neque enim satis apparet, unde huic malo obviamiri possit. Coacti sunt Hurones nostri, superiori anno, non modo suas domos, suaque oppida, sed agros etiam deserere: vexati nimis bello, ac perpetuis afflicti cladi bus; fugientem gregem, secuti sumus Pastores; nostrasque etiam sedes, delicias dicam nostras, Sanctæ Mariæ domum reliquimus, exultaque a nobis jugera, quæ spem divitem messis darent: imo, operi manuum nostrarum, nos ipsi ignem subjecimus; ne hostibus impensis, tectum præberet Domus sancta; atque adeo una die, ac fere momento, absymi vidimus labores nostros, decem propemodum annorum: unde spes erat nobis, potuisse nos colligere, quæ necessaria nobis ad victimum forent; adeoque perstare nos potuisse, in his regionibus, sine auxilio Galliæ. Sed Deo aliter visum est: desolata nunc domus, desolatique Penates; alio migrandum fuit, et in terra exilii nostri, novum exilium quærendum.

In conspectu continentis, viginti circiter milliaribus ab hac prima sede Sanctæ Mariæ, Insula est, vastissimo cincta lacu (quod mare melius vocetur): illic stetere Hurones profugi, pars saltem maxima; illic